

■ Een pijn, twee illusies

De rivier kronkelt zich een weg naar de zee.
Morgen als het tijd is om te vertrekken
zal ik je vragen om hardop te zingen
je liedje van het nieuwe seizoen.
De echo van je stem zal ons troosten en
begeleiden op onze weg.
Tenminste een tijdje.

In feite zal ik nooit vertrekken.
En zelfs als ik kon, zou ik nergens aankomen.
Op het moment dat ik vertrek, als zoiets al bestaat,
zijn er manen, wolken, winden en rivieren.
En op het moment dat ik aankom
zullen er ook heftige bamboes zijn en gele chrysanten.

Een blad, een bloem, dat is wat je bent.
Daarom waren wij samen sinds het niet-begin.
Er is geen enkele manier waarop ik niet bij je zou kunnen zijn.
Toch begrijp je het niet en roept mijn vertrek vragen op.

Wanneer in de ochtend de maan en de sterren
terugkeren uit hun diepe slaap,
doet de Aarde alsof ze weent.
Ze heeft zoveel tranen gelaten.
Jij mag ook wenen, mijn liefste.
Je tranen zullen als christallen zijn.
Wenen maakt je mooi.
Je tranen veranderen woestijnen in groene tuinen,
verfrissen de aarde, brengen nieuwe hoop.

Toen we kinderen waren verlangde ik ernaar te wenen
elke keer als ik jou zag wenen.
De glimlach van de Aarde, onze moeder met groen haar
brengt vogels en vlinders naar bladeren en bloemen.
We zijn nooit geboren.
Kijk terug, naar je ware geest.

De dag dat ik ontwaakte uit de verborgen dimensie
werd mijn beeld aan jou onthuld door de vijf elementen.
Maar dat beeld zal snel verdwijnen.
Je zult me moeten zoeken
in wat nog niet is gekomen en niet kan vertrekken.
Zoeken naar mij, zoeken naar jezelf, dat zal vreugdevol zijn.
Je zult jezelf vinden in het niet-komen en niet-gaan.
Met één pijn zal je twee illusies neerhalen.

Je zal niet-komen en niet-gaan vinden te midden van samsara,
water te midden van golven.

Deze ochtend wil mijn glimlach je eeuwige vreugde schenken.
Wees de Tathagata.
Wees de éne met de glimlach.

De dag dat je de illusie doorpikt
zal je ook die glimlach vinden.
Niets blijft en toch gaat niets verloren.
Deze morgen nodigen de vogels en de bronnen ons uit
"zing maar verder, mijn kleine bloem."

Call me by my true names, Thich Nhat Hanh, pagina 142